

A jó szomszédok

Faluhelyen azt tartják, hogy a jó szomszéd áldás. Meg kell becsülni. A kedvébe kell járni. Szívességeit illik mihamarább viszonzni. Ilonának nem volt része ebben az áldásban. Házsártos szomszédaszonya sok bosszúságot okozott neki. Nem telt el egy nap az Isten ege alatt úgy, hogy meg ne botránkoztatta volna.

A két éles nyelvű özvegyasszony sosem volt kebelbéli jó barát. Az évek hosszú során valahogy csak megtűrték egymást. A helyzet akkor kezdett elmérgesedni köztük, mikor magukra maradtak. Jolán nehezen viselte a magányt. Kötekedő természete méginkább megmutatkozott. Nap mint nap borsot tört Ilona orra alá.

Ha kis kapójával a kezében kilépett a kertbe, máris utána sunnyogott.

– Mit gyuggatsz abba a csipolyagos földbe, Ilony? Körmödre égett mán a veteményezés, nem igaz? – kiáltott át a kerítésen.

Ilona nem hagyta magát.

– Tágujj innét Jolány, mert úgy hozzád vágom a kapát, hogy arró kódúsz!

– Majd ippet te fogod megmondani nekem, hogy hová menynek? Gyüttment tirpák!

– Ostoba paraszt! – visította Ilona vérig sértődve. Művelt nőnek tartotta magát. Nyolc osztályt végzett annak idején. Szerette a versket, meg a komolyzenét. Magyarul és szlovákul is folyékonyan beszélt. Mélyen lenézte retkeslábú szomszédját.

– Eriggy a tisztaszobába, úriasszony! Úgy áll a szerszám a kezedbe, hogy nézni is rossz! – vihogott rosszmájúan Jolán, és nagy sebbel-lobbal bevágta maga után a nyárikonyha ajtaját.

Ilona döbbenten állt a frissen ültetett virágágy romjai felett. A százszorszépek, selyemszekfűk megtépázott leveleit bámulta. Jolán libái lelegelték az összes virágát.

– Ezt még megemlegeted! – jajgatott elkeseredetten kárba vesztett keze munkáját siratva.

Szinte látta, ahogy Jolán a fal alatt hegyezi a fülét, és kárörvendően vigyorog. A telhetetlen bögyű madarak hosszú nyakukat nyújtogatták át a kerítésen, hátha lecsíphetnek még egy friss hajást.

– Hess innét! – támadt rájuk, és botjával a palánkra csapott. A fehér gúnár dühösen sziszegett feléje.

– Mér bántod a libámat, Ilony? Vétett ellened valamit? – szólalt meg Jolán alattomosan a trágyadomb mögül.

– Igenis, vétett! Csomót kötök a nyakára, csak kapjam a kezeim közé! – vágott vissza neki.
– Akkor javítsd meg a kerítést! Nem látod, hogy foghíjjas? A girhes macskád napirenden átjár a kislibákat abajgatni, oszt még neked áll föjjebb?

Ilona sarkon fordult, hogy bemenjen kisírni magát, de hirtelen megmerevedett. Szobapapucska valami bűzös dologba süppedt, aminek semmi keresnivalója nem volt az ő telkén.

– Nohát, ez mán mindennek a teteje! Még a rühes kutyádot sem vagy képpes a saját portádon tartani? – rikácsolta magából kikelve. – Lesz még ennek bőttye, meglásd!

Másnap egy zacskó jancsiszöveget vásárolt. Ez a portéka a legveszélyesebb fajtából származik. Az a tulajdonsága, hogy mindig a szűrős vége mered az égnek. Apró húspongácsákat gyúrt, és mindegyikbe dugott egy darabot. Sötétedés után kióvakodott az udvarra, és a csalit átdobálta a kerítésen. Majd nézgelhet a Jolány, ha a Blöki reggelre fölfordul!

De Jolán görbe lábú kutyája csodálatos módon élt és virult. Mérgeesen csaholva kergette Ilona círmos kandúrját a gondosan elgereblyézett kertben.

„Mit képzelsz magáru! ez a gyalázatos?!” – dohogott a szomszédasszony, aki résen volt, és az összes gombócot időben összeszedte. – „No várjál csak, te híres! Majd megkapod a magadét, ami jár! Gyün még a kutyára dé!”

Ilona szívdobogva leste a postást. Levelet várt a lányától, amelyben a várva várt kis unoka születéséről tudósítja. Jolán megelőzte. Óvatosan körbekémlelt a kihalt utcán, majd benyúlt a szomszédja ládájaiba, és kilopta az értesítőt.

„Nohát! Egy kisjány!” – böngészte a szöveget hályogos szemével, aztán a lapot apró darabkákra tépve a kályhába szórta.

Tavasszal valami betegség pusztította a házinyulákat. Jolán egy reggel felfordulva találta ketrecében a vén bakot. Nem sokat teketóriázott, hanem fülön ragadta a dögöt, és átlódította Ilonához. „Most osztán törheted azt a nagy eszedet, hogy miféle zödség termett a csipolyagos kertedbe!”

Ilona elégedetten nézegette a virágzó gyümölcsfákat. A sok légy keltette fel a figyelmét, amint egy kis kupacon rajzottak hangos zümmögéssel.

– Jolány! Hé, Jolány! Tudom, hogy odahaza vagy! Gyere elő, vagy megtépem a kontyod! Mára lessz a napja, hogy tisztességessen ellátom a bajodot, Isten engem úgy segítjen! Miféle ocsmányság ez itten?

– Mi bajod, Ilony? Mér kajdászol? Gyötör a nehesség?

Ilona háza előtt autó fékezett. Fialat nő szállt ki belőle, karján csecsemővel. Ági jött haza, bemutatni a kicsit.

– Ejnye, anyuka, mi ez a hangzavar?

– Te csak ne szójj bele, édes lelkem!

– De hát maguk állandóan marakodnak! Kígyót-békát kiabálnak egymásra! Nem röstellik magukat? Visszhangzik a környék a nagy pöröléstől. Mire való ez az ellenségeskedés?

Jolán a kerítés mögött ólalkodott. Irigyen figyelte, ahogy Ilona mosolyogva veszi ölbe a rózsás arcú kislányt. Az ő menyé négy alkalommal vetélt el, aztán egészségügyi okokra hivatkozva feladta a próbálkozást. Bezzeg ez a cafrika már fiatalon megesett, alig bírta befejezni az iskolát...

– Hát nem ád nékem a Jóisten kis onokát? – faggatta Editkét könnyes szemmel Jolán.

– Szüljön egyet magának, ha annyira vágyik rá! – válaszolta a menyecske ingerülten.

Az utóbbi időben a gyerekek házassága is megromlott, látogatásaik megritkultak. Jolán sivár életében az egyetlen szórakozást a szomszédasszony bosszantása jelentette.

Ági gyakran elhozta a kis Mónikát a nagyanyjához. Jolán szeme előtt cseperedett, nagy szívfájdalmat okozva neki. Ilona észrevette. Nem is igen engedte a gyereket a kertbe játszani. Egyszer rajtakapta Jolánt, amint cukorkát kínál Mónikának a palánkon keresztül.

– Azt ajálom, irhújj innét, amíg jókedvembe vagyok! – förmedt rá. – Az én onokám nincsen ilyen silány bódi nyalánkságokra szoktatva!

„Még meg találja verni a szemivel ez a vén boszorkány!” – ijedezett, és a biztonság kedvéért leköpködte a kislány hátát.

Ősszel Jolán tűzifát vett. Ilona az ablakból leste, ahogy a fuvarosok behordják a hatalmas rönköket. „Na evvel osztán jól bevásárolt ez a szerencsétlen. – gondolta. – Nincs az Istennek embere, aki ezt fölhasigattya neki! Még tavaszra is ott fog kallódni a nyakán világ csúfjára.”

Másnap Janko zörgött be a szomszéd kapun, és szemügyre vette a fát. A falubéli fiatalember állás nélkül maradt, szívesen vállalt ház körüli munkákat. Mindenki dicsérte ügyes kezét. „Nocsak! Ez a szakatt Jolány még azt is megengedheti magának, hogy napszámot fogaggyon? Hogy rázza a rongyot a szégyentelen!” – álmélkodott a függöny mögött lapulva.

Felcsavarta a rádiót, és egy teáscsészével a kezében kiült a kert padra. Innen kitűnő belátása nyílt Jolán egész udvarába. „No hadd lám, hogyan gebed meg a legény a kisbaltával!” – dörzsölgette a tenyerét kíváncsian.

Jankónak azonban esze ágában sem volt meggebedni. Egy kerekeken guruló körfűrészről tolt maga előtt. A cirkulár nagyteljesítményű motorja éktelen zajjal indult be. A rádióból áradó szép muzsika rögtön beleveszett a ricsajba. Ment a munka, mint a karikacsapás. A szél Janko felől fújt, a friss fűrészpor hamarosan belepte Ilonát. Szeme, szája tele lett vele, még a bögrébe is jutott.

– Teccik a műsor? – szólt rá váratlanul Jolán, aki az orgonabokrok alatt állt csípőre tett kézzel.

Ilona kilöttyintette az ihatatlan teát, és megszégyenülten elkotródott.

– Itt hagyhatom Mónikát, mama? Csak néhány órától lenne szó, míg az ügyeimet elintézem.

Ági biztos volt benne, hogy az anyjára mindig számíthat. Ilona bajban volt. A házban eldugult a lefolyó. A bűzös lé felfelé jött, ahelyett, hogy lefelé csorgott volna. Erre most még a gyerek is itt marad púpnak a hátára!

A kapuban topogott, és Jankót várta. Az nagyon ért az ilyesmihez. Hadd lássa Jolán, hogy neki is tellik munkásra! A panelházban nevelkedett kislány ezalatt a lába alatt csetlett- botlott, vagy az ólak környékén nézelődött. A moslékot habzsoló hízót bámulta. Egy csöpp zsíros dara fehér harisnyás lábára fröccsent. Mónikának azonnal lefelé görbült a szájacskája széle, és a nagyanyja után futott panaszkodni.

– Mi lelt, te kis kényes? – mordult rá Ilona, aki egyre csak Jankót leste. – Ojjan vagy, mint a nebáncsvirág!

Janko alaposan átnézte a csöveket. Mindent rendben talált.

– Hol van az emésztőgödör, Icuka néni? – kérdezte.

– A kert hátojába, édes fiam...

– Akkor gyerünk. Ott lesz a galiba bizonyosan.

Janko erős karján kidagadtak az izmok, ahogy a nehéz fedelet leemelte. Ilona a kezét tördelve sopánkodott körülötte.

– Tiszta betony az, még boldogútt uram öntötte. Kómívesmester vót, Isten nyugosztajja szeginyt!

Időnként átpillantott a szomszédba, vajon Jolán látja-e? De az nem mutatkozott.

Janko a szennyvízes gödör fölé hajolt, aztán bólintott.

– Ez bizony megtelt, Icuka néni. Mihamarább ki kell szippantani. Majd intézek egy tartálykocsit.

Ilona nagy hálálkodással kikísérte. A ház előtt akadt össze Jolánnal, aki rozoga kerékpárján a boltba indult.

– Hallom, micsoda csúfság ért! Kiöntött a szar, Ilony? Kiöntött, mind az ürgét, ugyi?

– Nem a te dógod! Reméllem, kitöröd a fonnyatt nyakadot azonn a tragacson!

– Nohiszen, arra oszt várhatsz ítletnapig!

Az ítélet napja ugyan nem jött, de az ítéletidő már mutatkozott. Salló felől csúnyán borult az ég alja. „Ez már az esső szele lessz. Tán még jeget is hoz. Jolány bőrig ázik, akár a pocik!” – örvendezett magában Ilona a felhőket kémelve. Akkor jutott eszébe az unokája.

Mónika a könnyeit törölgetve botladozott a frissen felszántott kertben. Rövidke lába térdig süppedt a hantok közé. Észrevette a félrehúzott betonfedelet, és az alatta tátongó kútba kukucskált. Nagyon büdös víz volt benne. Fintorogva kikerülte, és tovább totyogott. A rozoga kerítésen egy nyílást talált. Épphogy kifért rajta. A patak partján színes vadvirágok nőttek. Letépett belőlük néhányat, és átbukdácsolt a vasúti síneken. Az országútra jutott. Még soha nem járt erre. Egy hatalmas tartálykocsi robogott el mellette. Ijedtében elsírta magát.

Jolán a bicikli kormányára akasztotta a telipakolt szatyrot. Homlokát ráncolva nézett fel a sötét égre. „Jobb, ha csipkedem magamot! Idő gyün” – állapította meg.

Ilona ész nélkül futkosott a házban. Az udvart is átnézte, de Mónikának nyoma veszett. Hangos kiáltására senki sem válaszolt. Kendőt kötött a fejére, és kiszaladt a kertbe. Biztosan ott bóklászik az a kis haszontalan. A szél egyre jobban feltámadt, száraz leveleket sodort a szemébe a palánk túloldaláról. Hallatlan! Ez a tróger Jolán még a saját háza táját sem képes kitakarítani!

Futtában megbotlott valamiben, és majdnem beleszédült a nyitott pöcegödörbe. Villámként csapott belé a felismerés. Lába megrogyott alatta, térdre borult, és megmarkolta a nyílás peremét. Iszonyodva nézte az odalent kavargó sűrű mocskot. A szíve dobogása is kihagyott egy pillanatra.

– Krisztusom... Irgalmas Isten... kegyelmezz! Engemet büntess, ne az ártatlant!

Ebben a pillanatban megdördült az ég. Az első jégdarabok kendős fejét érték. Ilona keresztet vetett. A ház előtt a tartálykocsi vezetője dudált. Nem törődött vele. Azt sem tudta, hogyan támolygott be a lakásba. Sírni se bírt, csak a levegőt kapkodta. A telefonra bámult. Kit hívjon? Mihez kezdjen? Hogyan mondja el az anyjának? Ági ebbe belerokkan!

Jolán kifulladásra taposta a pedált. A heves zivatar az út kellős közepén érte. Pillanatok alatt rásötétedett, az orra hegyéig is alig látott. Biciklijével kishíján átkarikázott az útszélien összekuporodva zokogó gyereken.

Ilona hangos kopogásra riadt. Ez nem a vihar zaja volt. Az ajtóban egy sötét alak állt, és patakokban folyt róla a víz. Meglepetten kapta fel a fejét.

– Jolány?
– Ilony?
– No, má csak te hiányoztál nekem nagy bánatomra, mint az istenverése...
– Meghiszem azt! – lépett be a hívatlan vendég, és körülkémlt a konyhában, ahol még sohasem járt. Nagy levegőt vett, majd elfújta az asztalon pislákoló mécses. – Nem köll ez ide! – jelentette ki.
Vézna teste furcsán formátlannak tűnt a félhomályban, ahogy a karját maga köré fonta. A két asszony egymás szemébe nézett. Aztán Jolán a berlinerkendő alá nyúlt, és nagy gonddal egy ázott batyut bontogatott ki belőle.
– Csillapoggyál, Ilonkám! Itt hozom az onokádót.

Hamvas

A történetet az élet írta, én csak lejegyeztem...

Az öregasszony soha nem állhatta a macskákat. Irtózott még a hangjuktól is. Nem beszélve a betegségeikről, a folyton hulló szőrükről, zajos udvarlási szokásaikról, meg hogy éjjelente ide-oda kóborolnak, riogatják az apróbaromfit, fosztogatják a madárfészkeket. Minek a macska olyan háznál, ahol nincs egér?

Hiszen igaz, ami igaz. A példás gazdaságban mindennek megvolt a maga helye, kivéve az egereket. Nem is volt szükség a macskák szolgáltatásaira sok éven keresztül. De az idő kérlelhetetlen. Ahogyan telt-múlt, úgy lett egyre kihaltabb az udvar. A gabonatartó hombárok kiürültek. Nem visított már malac az ólban. A kacsaszátó üresen árválkodott a kert közepén. A vén házőrző kutya is jobblétre szenderült. Megöregedett a gazdasszony, vele öregedett minden. Egy napon a kerti padon ülve keserves nyávogás ütötte meg a fülét. A kis cirmos macska a bejáratban sírdogált. Csapzott volt a bundája, a hátsó lábára is erősen sántított. Olyan szívszaggató hangon kért segítséget, hogy azt figyelmen kívül hagyni lehetetlen.

A cicát biztosan az angyalok vezérelték új otthonába. Aznap este langyos tejet vacsorázott, és az ágy sarkában aludt. Vemhessége csak jóval később derült ki, de ekkor már nem volt mit tenni. Az újszülött kölykök hamarosan ott nyiváltak a dunyha kellős közepén. Néhány alig pislákoló csöppnyi élet, arra hivatva, hogy megszínesítse a szürke hétköznapokat.

Az öregasszonyt két unokája látogatta rendszeresen. Először még örültek is az új kedvelésnek. A nagymama ugyanis kivirult. Célja és értelme volt az életének. A nyári konyhából puccos macskalak lett. Homokos alom, kistányérok, puha párnával bélelt kartondoboz, itatótálka sorakozott a fal mellett katonás rendben. A bevásárlási listán előkelő helyen szerepelt a száraztáp, a szalámi és a bolhairtó por. A macskák pedig megnöttek és szaporodtak. Jobb híján egymás között. Miért is ne, hiszen ez a természet rendje. Nem telt bele sok idő, és a kihalt portát teljesen benépesítették. Macska macska hátán napozott a tavaszi verőfényben, arra sem véve a fáradságot, hogy az ember útjából odébb lépjen. Bezzeg ha az állatorvos kocsija leparkolt a ház előtt, mutatóban sem maradt belőlük. A két unoka kergetett, hajkurászott, csalogatott ilyenkor eleget. Mindhiába.

Márpedig sok macskának sok a baja. A kicsik szeme begyulladt. Az anyjuknak folyt az orra. A fiatal feketét elgázolhatta valami, mert nagyon húzta a farát. A fehérnek nem volt étvágya, biztosan mérget evett a szerencsétlen. A vén kandúr csapdába lépett a mellső lábával, a párjának meg valami ekcémás bőrbetegség miatt hullott a szőre.

Ez a csepp nem megy semmire, bizonyosan a férgek bántják szegényt! – mutogatta nagymama az egyetlen kézre kerített cicát a doktornak. Erre a kis hálátlan éktelen vernyákolással megkarmolta a ráncos öreg kezét, és felmenekült testvérei közé a padlásra.

Néhány év telt el a háborítatlan macskaparadicsomban. Folyt a tej, dőlt a hús, meg a tápszer, ami a kis nyugdíjból kitelt. Amire nem tellett, azt pótolták. Az unokák figyeltek fel rá, hogy nagymama nem eszi meg a neki vásárolt túrót, sonkát, sajtot, virslit. A sok finomság csak rövid ideig tartózkodott a hűtőszekrényben. Amint a gyerekek elmentek, átköltözött minden az etetőtálkákba, hogy apró darabokra vágva várja a korgó gyomru macskahadat. A macskák gyomra pedig kényes, válogatós, de feneketlen verem.

– Ez így nem mehet tovább! – pattogott dühösen a fiatalabb unoka. – Már az asztalra is feljárnak! A saját szememmel láttam, mikor a túros kalács töltelékét dézsmálta az a haszontalan banda.

– Ne is mondd! A múltkor csak beugrottam, hogy megnézzem a mamát. Hellyel kínált az asztalnál, üljek már le, el ne vigyem az álmát. Húznám ki a széket, nem jön. Az ám, mert egy pocakos kövér macsek trónol rajta, és fúj rám, mint a veszett fene. Nagymama meg csak legyint, hogy a drága Mia éppen kölykezni készül, ezért olyan ingerült.

– Fogdossuk össze, kössük zsákba, vigyük el őket valahova messzire!

– Hiába. Hazatalálnak.

– Dobjuk a zsákot a folyóba!

– Elment az eszed? Állatbarátnak tartod magad, ha jól tudom. Valami humánusabb megoldást kell találnunk!

– Mit tehetünk, ha már ennyire elfajult a helyzet? Ivtalanítani kellene...

– Tényleg? Mind a huszonötöt? Ezt mégis hogy képzeled? Hiszen egyet sem bírtunk megfogni, amikor oltatni kellett volna.

– Akkor keressünk új otthont nekik. Olyan helyet, ahol gondoskodnak róluk.

– A kisfiam...

– Mi van vele?

– Hónapok óta rágja a füleket egy kisállatért. Most lesz a születésnapja.

– Látnod, ez fantasztikus ötlet! Sehol sem lenne jobb dolga egy macskának, mint nálad. Ott vannak a fiatal kölykök, válassz egyet közülük.

Egy jó gondolat megvalósítása néha akadályokba ütközik. Nagymama könnybe lábadt szemmel vette sorra az örökbeadható fiataltságot.

– Ferdikét nem adom. Magad is láthatod, hogy ferde a hátgerince! A nevét is arról kapta. A Hókás odavan az anyjáért, hova is lenne nélküle? A Kisoroszlán különleges, annak az apja a szomszéd mérnök perzsa kandúrja. Kormosra szükségem van, ő a legjobb egerész. Hófehérke nem mehet. Tudod, ő még szopik – mutatott egy anyányi méretű fehér macskára, amelyik a lépcsőn lustálkodott. – Picikét valami elkapta a nyakán, ő most lábadozik. Frici meg a domináns hím, aki rendben tartja a háremét. Nagy vitéz ám a Frici, nem is gondolnátok! Ezt a kajla fülét a szomszéd kutyái tépték meg. Ez a Vöröske meg annyira szeret engem, csak a tenyeremből eszik. Minden este becigánykodik mellém az ágyba... Cicónak a hírért sem hallottam vagy három napja. Mica babákat vár. A háromlábút pedig csak nem adhatom neked szégyenszemre. Mit szólnának a szomszédok?

– Na és a kölykök? Szép foltos, fehér mellényes, egészségesnek látszó cicák.

– Jaj! Izé... hát a kölykök. Na ugye, a kismacskák... Áá, kehes ez mind, mert az anyyok a palláson ellette meg őket, osztán csak meghűltek az őszön. Kishíján odalett az egész alom. Antibijotikommon neveltem fel mindet. Sicc innét, te nyápic! – toppantott az öreg-asszony mérgesen egy dorombolva hozzátörleszkedő cica felé. Egyik lábáról a másikra állt, azt sem tudta, hova legyen mérhetetlen kínjában.

– Ez a kis szürke pont megfelelne Misikémnek.
– A Hamvas! Jaj, a Hamvas! Ezt az egyet el ne vidd! Mind közül ez a legjátékosabb.
Megszakad a szíve a testvérkéinek bánatában.
– Akkor melyiket vihetem?
– Jaj, kedveseim, most jut eszembe! Gyertek be, kész a kávé, egyetek már egy kis süteményt...

Süteményevés közben összenézett a két unoka. „Nem lesz nekem innen macskám?”– kérdezte az egyik szeme. A másik értett a testvére tekintetéből. Nem válaszolt az el nem hangzott kérdésre, mert éppen egy macskaszőrös falat akadt a torkán.

Hosszas búcsúzkodás után a két lány megállt a kapuban. Lassan sötétedett.

– Most mit tegyek? Megígértem a kisgyerekeknek. Várja a macskát.
– Ha várja, akkor macska kell mindenáron. Nincs mese, nem csaphatod be.
– De hát nem adja ez az irigy vénasszony. Nem adja a saját tulajdon dédunokájának!
– Ha nem adja, akkor visszük. Azt mondják, lopott macska a jó macska.
– Mi? Lopjak egyet?!?
– Ha nem akarod, akkor majd én lopok neked. Várj egy kicsit.

A sötétség leple alatt senki sem vette észre, hogy a tavalyi kölyökcsicák közül lába kelt az egyiknek. A lányok futólag elköszöntek egymástól. Nem telt bele egy nyikkanásnyi idő, és a szürke kismacska fedeles kosárban lapulva utazott új otthona felé.

Az idősebbik unokának még valami elintézni való dolga akadt a városban, csak késő este indult haza. Útközben elhajtott a nagymama háza előtt. A csendes utcában semmi nem zavarta az éjjeli nyugalmat, csak a vén parasztház homlokzatán égett a villany. Az apró fekete kocsí észrevétlenül leparkolt egy sötét kapualjban. Vezetője éberem figyelt, és nem is kellett sokáig várnia. Hamarosan nyílt a kisajtó, és a járdán megjelent az öregasszony. Egyik kezében görbebot, a másikban gyengén pislákoló elemlámpa. Mamuszos lába bizonytalanul botladozott a sötétben.

– Hamvas! Cicukám, kis cicám! Merre vagy? – kiáltozta elfúló hangon. Időnként a szeméhez kapott, hogy letörölje a szemüvege alól bőven patakzó könnyeit.

Tíz kilométerrel távolabb megcsördült egy mobiltelefon.

– Baj van!
– Mi történt? – kérdezte egy álmos hang.
– Rossz ötlet volt. Hozd vissza azt a nyavalyás macskát.
– Hogy mi? De hát... a fiam együtt alszik vele.
– Ne kérdezz. Csak hozd vissza...

Állítólag a macskák mindig talpra esnek. Tanúsíthatta ezt Hamvas is, aki éjjel egy órakor repült át az öreg ház kerítésén. Mind a négy bársonyos mancsa egyszerre ért földet, aztán kurrogva megrázta magát, felcsapta a farkát, és nyargalt a padlásra népes családjá után. Hazatért.

Másnap reggel a nagymama boldogan ölelte magához az erősen berzenkedő állatot.

– Jaj kis lelkem, azt hittem már, odalettél. Autó gázolt el, vagy a görények tettek kárt benned! Na gyere, te mihaszna jószág, itt a finom reggeli. Hát mondd, szabad ilyen nagyon megijeszteni a gazdasszonyodat?

Boldog volt az öregasszony. Boldogságában nem gondolt a dédunokára. A kisfiúra, aki élete első háziállatát siratta, ami csak néhány órára lehetett az övé.